

νοι, και να ύπακοψη σε κάθε θέληση του Προδρόμου.

Τά κορίτσια άρχισαν να ψάλλουν :

*"Άγιος Βασίλης έρχεται από την Καισαρεία
Ζήτω και ή εφορεία*

και εντελείσαν :

*"Εδώ που τραγουδήσαμε
πίερα να μη παύση
κι' ο κύρ' Προδρόμος να ζήση
Μαθουσαλία και πανευδαίμονα.*

Ήρθε κ' ή σειρά της κυρίας Δήμητρας : Σερόβηξε, έκαμε λίγα βήματα μπροστά, πίσω, δεξιά, αριστερά, και ύστερα άρχισε τολογιδιό της. Τό έλεγε ή φτωχή σάν καλή μαθήτρια τού μάθημά της, βιαστικά, με μία φωνή άτονη και ίσια, και μόνο όταν έφθασε στό περιβόητο «ψααχνη» θέλησε να τόνιση κάπως περισσότερο, και έσχησε τή λυγνή φωνή της: αυτό όμως στάθηκε ή καταστροφή της : Πίσω της ή άνοιχονόμητη Φωφώς της έσφύριξε :

— Γαδρός, μάνα, Γαδρό πέστονε.

— Γαδρός στρίγγλα και θά μου φάς τού ψομί μου ! Γύρισε και τής μουρμούρισε άπειλητικά και λικνευτικά μαζί ή γρηά.

Οι έφοροι δέν κατάλαβαν τή σκηνή. Νόμισαν ότι ή κόρη εθύμισε στή μάνα της κάποια δύσκολη λέξη.

Η κ. Δήμητρα έαναγύρισε στήν εφορεία, αλλά στάθηκε αδύνατο πιά να ξαναβρής τή συνέχεια. "Έλεγε και ξανάλεγε «και ύψαύχνη», «και ύψαύχνη», ξεροκατάανε, ίδρωσε, άγωνισόσε, έτρεμε, έτοιμη ήταν να κλάψη, να λυγοθυμήση, όταν ο χονδρός παστρουματζής, είτε γιατί τήν λυπήθηκε, είτε γιατί νόμισε ότι αυτό ήταν τού τέλος τού λόγου, χειροκρότησε: τόν άκούληθησαν και οι άλλοι έφοροι και ή δασκάλας και τά κοριτσάκια και έτσι ή κυρία Δήμητρα βγήκε από τήν άπειλητική θέσι.

Τά κοριτσάκια άφού φίλησαν τού χέρι τού Προδρόμου και πήραν από ένα γρασίκι έβρυναν. Οι έφοροι και οι δασκάλας μπήκαν στα σαλονάκια και καθήσαν γύρω από τού βαρφοκροτωμένο με γλυκά και μεμποτίλλες τραπέζια.

ΉΖηνοβία βρόθηκε άνάμεσα από τόν Προδρόμο και τού Θανασάκη. Ήταν ώρα χειμωνιά με δύο διαμαντάκια στούς ροδοκόκκινους λουβούς τόν μικρών της αυτιών και τά μεγάλα καστανά της μάτια, τά σνηήθος νοητά σάν κουρασμένα, είχαν σήμερα άσυνήθιστη ζωηρότητα, και γριζαν χαιδευτικά σέ όλα τά πρόσωπα, για τά σταματήσαν ύστερα έρευνητικά στό σατυρόμορφο μούτρο τού πρώτου έφορου.

Όταν ή θεριάστρα, από ώρα άναμμένη, έγέμισε τού μικρό γραφείο με άνοιξιάτικη θαλασποή, ή Ζηνοβία έβγαλε τού βελουδένιου της έπανωφόρι και τότε τού πλουσιού θελακικό της σώμα φάνηκε ντυμένο με ένα κομψότατο άγνό θαλασσί φορέμα, ύπερβολικά άνοιχτό στό λαίμο, με τά μακίγια σιχατά και τρυπητά—κατά τή μόδα τού καιρού ζεκείνου—ώστε να διαγράφονται τέλεια τά ολοστογγύλια θεμεμένα μπράτσα της και να λάμπη πού και πού ή λεία και άροση έπιθεριδιά της.

Ή γειτονιά της όρμαίσε εκείνης γυναικάς μεθύσσε τόν Προδρόμο, και ή γλώσσα του έπήγαγε ροδάκι, ενώ τά μικρά κοκκινωπά μάτια περιεφέρονταν σέ όλο τού κορμί της, και τότε τότε τά τριχοφόρα του δάχτυλα έβουκαν άφορη ν' άκολουθούν τά μάτια του.

Ο Θανασάκης από τήν άλλη μεριά σάν νέος άνατριχάσε ήδονικά στήν τυχαία επαφή της θελακικής νέας, και τά μάτια του έλαμπαν άσυναίσθητα. "Αλλά τού έμπορίκου του κεφαλί δύο άλλες σκέψεις άγωνίζονταν να δαμάσουν τά επαφροδίτια συναίσθηματά, και τίσ περισσότερες φορές νικούσαν. Πρώτον ή σκέψις ότι ή Φωφώς, με τές λιρούλες της πού κάθε μέρα και περιόσαν, καθισμένη πίσω άκούλητοσε μελαγχολικά κάθε κινήσει του και δεύτερον ή παρουσία τού «άφρениκού» πού τότε τότε τού έδριχνε ματιές γεμάτες ζήλια και φόβρα, όταν τόν έβλεπε να περιφέρει τού βλέμμα του πάνω στο κορμί τής περιπόθητης νέας.

Ο χονδρός παστρουματζής κατέβαζε άλύπητα τούς μυρωδάτους κουραμπιές, λέγοντας από καιρό σέ καιρό, χωρίς καν να σπρώχνε τά μάτια του από τή πλατεια, έβριβε, έβριβε, έφφένδην», για δειχνη τάχα πως άκολουθεί και έτιδοκιμάζει τή φλυαρία τού Προδρόμου.

Ή κυρία Δήμητρα ή δυστυχημένη, καθισμένη δεξιά από τόν Προδρόμο, μάτια βασανίζονταν να προσέξη σέ όσα γύρω της συνέβαιναν. Ο νοΐς της γεμάτος άγωνία, θυμό και «συντριβή, γύρισε βασανιστικά στήν γιάφρα πού είχε πάθη με τήν καταραμένη εκείνη προσφώνηση, και ακόμα δέν μπορούσε να θυμηθής τι άκολουθοσε επί τέλους τού μοιραίο εκείνου «ψααχνη».

Ο Προδρόμος όπότσο έξακολουθοΐσε να φλυαρή, ενώ τότε τότε λίγο ασλίο ζέφευγε από τά ζαρωμένα χείλη του.

Άφού εΐτε τά συνευθεμένα του και κάτι παραπάνω από τά συνευθεμένα του τά πλοΐτη του, τά μεγάλια του, τήν καλοσύνη του κ.λ.π. βάλθηκε τέλος να περιγράψη με κάθε λεπτομέρεια μια φανταστική πρωτοχρονιά πού είχε περάσει τάχα ποτέπότε στήν Άθήνα στό σπίτι ενός Ύπουρου, στενού του φίλου. Μίλησε για τή λαμπρότητα τού σπιτιού, για τήν έκτίμησι και τήν άγάπη πού τού είχαν δλοι, για τήν άμύθητη πολυτέλεια, για τά τεράστια ποσά πού έχασε στό μπαχαρά, χωρίς να τού κάμουν καμιά έντύποσι. «Χίλιες και χίλιες πεντακάσιες—έλεγε—

ni froid ni chaud».

Τέλος στάθηκε στήν όμορφιά της ύπουργίνας, στή λατρεία πού τήν τριγύριζε, στά άπειρα δώρα πού της είχαν κάμει. Και παρασυσμένος ο ίδιος από τά λόγια του, χωρίς να σκεφθής τά έπακούλουθα, εΐπε τέλος και για τού δικό του δώρο, ένα ύπεροχο κολλιέ από χονδρά γνήσια μαργαριτάρια πού ή ύπουργίνα φοροϋσε καμαρωτά στό λαίμο της, και δειχνοτάς τού σέ δλους έλεγε ότι τού όφείλει σ' έναν πολύτιμο φίλο τόν ουζύχιο της, έναν έξακουτό άμογενή της 'Ανατολής. Και τότε όλοι γυμίζαν και κούττασαν με θαυμασμό και με ζήλεια αυτών, τόν κύριο Προδρόμο δέν ζέξω τι—όγλου.

Στό σημείο αυτό τή ιστορία ή Ζηνοβία έφερε μία γύρα τά μάτια της και κατάλαβε πως δλοι, άν και μ' άνοιχτά τά μάτια, ήταν άποκοιμημένοι από τήν ύπνωτιστική εκείνη φλυαρία. Και τότε βάνοντας όλη τή δύναμή της για να νικήση κάθε ύπερπράγεια και κάθε ντροπή, και κοκκινίζοντας ως τές τριχες τών μαλλιών της, ρώτησε χαμηλόφωνα.

— Και ο δικός μου ο μοναμάς πού εΐνε ;

Ένόμιζε ή άπλοΐκή νέα ότι με τήν ερώτησι αυτή θά τόν άποστόμασε, θά τόν εσάτισζε, θά τόν έκανε να ντραπή, τέλος ότι θά νικούσε μία νίκη όριστική τέτοια ή τέτοια.

— Ο δικός σας μοναμάς ; ρώτησε εκείνος. Σε σάς δεσποινίς προσφώνη τήν καρδιά μου.

Κοκκάλο.

Ένα γέλιο πνιχτό της Φωφώς, πού άκούστηκε πίσω εκορύφωσε τήν άγανάκτησι της Ζηνοβίας. Τό αίμα όλο άνέβηκε στό κεφαλί της. Μιά άκατανίκητη έπιθυμία της ήθελε να δώση ένα γερό μπάστο στό ζεστοπότο εκείνου μούτρο. Δέν τού έκαμε φωνικά μουρμούρισε μόνο : — Έτσι ; έγω λοιπόν θά σου τόν ψησώ τόν μοναμά οσου.

Και γυρίζοντας άπότομα τές πλάτες στόν πρόεδρο της εφορείας, έστησε φιλή κουβέντα, με τού Θανασάκη, τόσο προκλητική, τόσο σκανδαλιστική, ώστε ο Προδρόμος άφού άλλαξε όλα τά χρώματα, έλεγε πρόανως από τού κυκό του σηκώθηκε—σηκώθηκαν και οι άλλοι μαζί του—χαρίζεσαι με χειροπία τές δύο άλλες δασκάλας, με μία ψυχρή ύπόλοισι τή Ζηνοβία και έφυγε σάν κυνηγημένος.

Από τήν ώρα εκείνη ή φτωχή δασκάλα είχε χαμένη τή θέσι της.

Ή κυρία Δήμητρα δέν της τού έκρυψε αυτό, όταν έμειναν μόνες.

— Τό ζέξω πως θά φύγω, εΐπε με πείσμα ή Ζηνοβία, αλλά πριν φύγω θά τήν κάμω τήν καρδιά τού γαϊούρου σας' μείνατε ήσυχη...

A. ΤΡΥΛΑΝΤΩΝΗΣ

"Ένα λαδικό ντόπιο..."

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΛΛΟΥ

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΚΑΠΕΛΛΩΜΕΝΩΝ

Στις Βρυξέλλες, τήν πρωτεύουσα τού Βελγίου, ιδρύθη τελευταία ένας σύνδεσμος, ο «Σύλλογος τών Καπελλωμένων», περιλαμβάνων πολλά άρ' τά μέλη της άνωτέρως κοινωνίας και τού όποιου ο τίτλος και ο προορισμός φαίνεται εκ πρώτης ύψεως παράξενος. Έν τούτοις εΐνε πρακτικώτατος.

Στήν Εύρώπη, ως γνωστόν, όσοι παρακολουθούν μία κηδεΐα κατά τήν μεταφορά τού νεκρού άρ' τήν εκκλησία στό νεκροταφείο, εΐνε ύποχρεωμένοι—εσοφίποτε—μεγάλη και άν εΐνε ή άπόσταση να παρακολουθήσουν τήν ποιητή άσκησης.

Τελευταίος όμως ο παρίγνωτος Βέλος στρατιώτης Ζάξ, ο γνωστός με τού όνομακό ήρωος τού 'Υξέδ», πέθανε συντελεις ένος κροσολογημάτος, τού όποιο άρπαξε επειθεή παρηκολούθησε — άσκεπή φυσικά— τήν κηδεΐα κηλοιο νεκρού του. Τήν ήμερα εκείνη έχανε έξαιρετικό κηδο, ή άπόσταση άρ' τήν εκκλησία ως τού νεκροταφείου ήταν μεγάλη και ο στρατιώτης Ζάξ, πού ήταν φαλακρός, εκρολύορησε εύκολα και πέθανε σε λίγες μέρες.

Και για τού βασίλεια της Άγγλιας λέγεται ότι άρρώσθησε τόσο βαρεια ώστε επί τρέσε βδομάδες τώρα να παλεύη άπεγνωσμένα με τόν θάνατο, γιατί τήν επέτιε τής 'Αναχωρησις στις 11 Νοεμβρίου, τού έτίσιου μνημόσυνο ύπερ τών πεσόντων στόν πόλεμο, έμεινε κι' αυτός, όπως και όλοι οι έπίσημοι άσκησις επί άρκτηρη ώρα μπροστά στόν Τάφος τού Άγνωστου Στρατιώτου.

Τά μέλη λοιπόν τού «Σύλλογου τών Καπελλωμένων» τών Βρυξέλλων ζητούν να καταγγηθής ή άσκηση αυτή και μάλιστα έπικινδυνή συνήθεια. Και ρωτούν: Γιατί τάχα οι στρατιώτες παροκολουθούν τίσ κηδεΐες με τού πληρώ στο κεφαλί και, γιατί όταν περναΐνε νεκρός περιορίζονται άπλώς να φέρουν τού χέρι στό γεισο τού πληρώτου ; Μήπως και αυτοί δέν εκδηλώνουν τού σεβασμό προς τούς νεκρούς ;

ΑΠΟ ΤΗ ΡΩΣΙΑ

ΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΟΛΣΤΟ΄Ι

Στό Μουσείο τού όποιο έγνε στή Μόσχα προς τιμήν τού μεγάλου Ρώσου φιλοσόφου Λέοντος Τολστόϊ, συνεκεντρσαν και από ένα αντίτυπο τών έργων πού έχουν γράφει σέ όλες τίσ γλώσσες τού κόσμου, σχετικώς με τόν έρημητή της Ρωσσίας-Πολιάνας.

Λοιπόν μέχρι της στιγμής, έχουν συγκεντρωθεί στό Μουσείο από 23.000 έργα σχετικά με τόν Τολστόϊ και 65.000 περιοδικά πού γράφουν για τού συγγραφέα της «Σο-νάτας τού Κρούτσερ» !

